

Najednou si uvědomila, že nevarovala pana faráře. Ví přece z vlastní zkušenosti, jak po něm jdou, chtějí najít něco, čím by ho znemožnili. Šla proto přes jejich osadu a zastavila se rovnou na faře. Miluška ji přijala s radostí.

„Jsem ráda, že mě jdeš také jednou navštívit, Hanko. Pojď dál...“ zvala ji přátelsky.

„Musím mluvit s panem farářem, Miluško. Je doma?“

„Ano, sedí v kanceláři, zavolám ti ho.“

Vyprávěla jim oběma o události v továrně, o svých výsleších, jak ho podezřívají, že chce kout nějaké pikle proti komunistům. Také o tom, že straníci ho chodí hlídat do kostela, chytají každé jeho slovo. Byl rád, že ho varovala.

Na farské zahradě začínalo zrát ovoce a pan farář jí nabízel, aby si přišla pro třešně, mají všeho dost a on přece ví, že její tatínek má předepsanou ovocnou dietu. Hana slíbila, že přijde, a následující den si přinesla sáček.

„Měla jste si přinést koš na prádlo, do takového malého sáčku se vám nic nevejde,“ rozesmál se.

Trhaly s Miluškou třešně a pan farář se jim smál.

„Vdávejte se, děvčata. Připravuje se nařízení, že svatby budou muset být nejprve na radnici a teprve potom v kostele, kdo bude ještě chtít, to bude ale přísně sledováno. Musely byste se pak vdávat u konkurence na radnici!“

„Tobě se řekne - vdávejte se! My ale nemáme ženichy!“ smála se Miluška.

Pan farář zvažněl. „Slečno Hanko, já vím, že vy ženicha máte, a chtěl bych vám poradit. Vezměte si pana Svobodu, uděláte jen dobře, věřte mi.“

„I vás už žádal o přímluvu, důstojný pane?“

„Mýlíte se, nežádal, on o tom vůbec neví. Já ale rozumím vašim touhám a přáním, přemýšlím o vás a vím, že moje rada je správná.“

Hana se zamyslela. Kdo všechno mi k tomu radí? Oba rodiče, teta, strýčkové, stará Šochová, SVĚDOMÍ, a teď i pan farář? Není jich už dost? On přece dobře zná Jeníka i Aninku, zná i mou lásku. Vždyť jsem měla napsáno na tváři, jak mám Jana ráda, každý to viděl. Má jistě důvod radit mi k tak vážnému rozhodnutí. Oba dva chodili do kostela každou neděli, také ke svaté zpovědi a pan Svoboda ne, proč mi tak radí?

Když se příště sešla s panem Svobodou, řekla mu na jeho naléhání: „Vezmu si vás, rozhodla jsem se.“

V očích se mu zatřpytily jiskřičky radosti, pohladil ji po tváři a řekl vážně: „Nebudeš toho nikdy litovat, Haničko. Kdy si mě vezmeš? Rozhodni sama.“

„Já nevím, nemám nic připraveno, obchody jsou prázdné, musím si shánět nové šaty a kabát. Snad tedy o Vánocích.“

„Dobře, já budu čekat do Vánoc. Musím ti ale říci, co tě u nás čeká. Spousta práce, maminka má nemocné srdce, špatně chodí, dům je ve velmi špatném stavu, střecha se rozpadá. Až nám matka ten majetek dá, budeme muset vyplácet sourozence...“ zarazil se.

„Špatné námluvy, vid' Každý slibuje své vyvolené modré z nebe a já tobě jen práci a starosti. Po večerech jsem musel bavit hosty, lepit potravinové lístky z krámu, starat se o zahradu a louku. Neměl jsem čas ani peníze opravovat dům.“

„Právě proto potřebujete někoho, kdo bude ty těžkosti snášet s vámi, já vás už chápu,“ řekla odevzdaně.